

LBRIS

We know
books

IRENE POSTOLACHE

DE CE SE BAT PISICILE?

ilustrații: Anda TOMA

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂIVEȘTI RELE . . . **7**NESUFERITUL DE ROBERT . . . **23**RĂZBOI . . . **41**O SĂPTĂMÂNĂ FĂRĂ JOCURI VIDEO! . . . **56**CINCI DORINȚE PENTRU PEȘTIȘORUL DE AUR . . . **66**SECRETE MARI ȘI MICI . . . **75**MISTERUL SE ADÂNCEȘTE . . . **83**O PERSOANĂ IMPORTANTĂ . . . **94**UN PUZZLE ȘI UN PISOI . . . **100**GHINIOANELE SE ȚIN SCAI DE ROBERT . . . **105**CE LIPSEA DIN PUZZLE . . . **112**DE CE SE BAT PISICILE? . . . **118**SE PARE CĂ ANCA CÂȘTIGĂ ÎNTOTDEAUNA . . . **129**

PARTEA A DOUA

VARA, COPIII CRESC MAI REPEDE

- VACANȚĂ! . . . **141**
- PUȚINĂ MATEMATICĂ NU STRICĂ . . . **152**
- AFARĂ E VOPSIT GARDUL . . . **158**
- CĂPȘUNI (IAR?) . . . **165**
- TRANSMISIUNE ÎN PARALEL . . . **173**
- NIMIC NU VA MAI FI AȘA CUM ERA . . . **183**
- UNELE OBIECTE SUNT FOLOSITE ÎN
ALTE SCOPURI . . . **193**
- TREI TABERE . . . **199**
- UN BAL MULT AȘTEPTAT . . . **212**
- LUCRURI IMPORTANTE ȘI LUCRURI MAI
PUȚIN IMPORTANTE . . . **223**
- TRECE UN PĂIANJEN CU ADIDAȘI PE TAVAN . . . **234**
- O DESPĂRȚIRE ȘI ALTE PLANURI . . . **242**
- NU ORICINE POATE DEVENI DETECTIV . . . **252**
- ZOMBIOT DE TASTATURĂ . . . **273**
- DOI SPIONI ȘI UN INTRUS . . . **281**
- JOCURI PERICULOASE . . . **286**
- EI BINE, TOATE ÎNTÂMPĂLĂRILE AU UN SFÂRȘIT . . . **302**

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

VEȘTI RELE

„Ce bine că venit tata acasă!” oftează Anabella.

E luni și e un început îngrozitor de săptămână. Dimineată, în drum spre școală, o rafală neașteptată de ploaie îi transformase părul castaniu roșcat într-un amalgam de antene ude și crețe, imposibil de stăpânit. Intrând în clasă, a surprins privirile ironice ale celor mai răutăcioase colege. A strâns din buze cu ciudă. Râdeau de ea! A urmat testul la mate, care a fost atât de complicat! A reușit să rezolve perfect doar jumătate dintre exerciții. Iar la ultima oră, la limba engleză, alt necaz! După ce a ascultat-o minute bune, doamna **HELLO** (e poreclă, bineînțeles!) a trimis-o la loc fără să-i pună notă. Și chiar știuse răspunsurile! Of! Asta este cea mai proastă zi din viața ei și nimic nu poate fi mai rău!

Fără să se miște din loc, Anabella joacă jocul preferat. Îl așteaptă pe tata. Răbdătoare, prefăcându-se că nu l-a auzit. Acum și-a lăsat geanta pe cuierul de lemn de la intrare. Cheia cu breloc argintiu e pusă la locul știut, al doilea cui dinspre geam. A trecut prin hol?

Călcând pe mocheta cafenie, el va străbate culoarul lung, a doua scândură va scârțâi ca de obicei. Ușa camerei se va deschide, tata va veni să o sărute pe frunte, împrăștiind în jur un ușor

miros de parfum bun, întepând-o puțin cu barba crescută peste zi. Iar ea, prefăcându-se surprinsă, îl va îmbrățișa.

Anabella tresare. Nu e bine! Trece prea mult timp și nu se întâmplă nimic din tot ceea ce a visat. Ridică ochii spre ceas, apoi îi rotește spre ușă. Tata a intrat deja în cameră. S-a oprit la depărtare de câțiva pași. De ce s-a oprit? Ciudat! Ce s-a întâmplat? A avut și el o zi proastă? De ce nu vine să o îmbrățișeze? De obicei, poate potrivea ceasul după programul lui. Parcă ar fi japonez! În fiecare dimineață începe munca la opt și jumătate și termină seara la cinci fix. Dar azi? E abia ora patru. Cum de s-a întors mai repede acasă?

Îi aude vocea, vocea aceea neobișnuită care o trezește de tot din visare.

— Anabella, trebuie să vorbim!

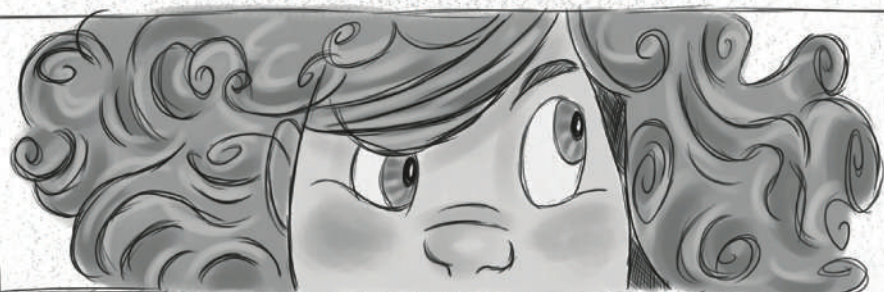
Înțelegând că jocul s-a sfârșit, fata îl privește uimită. Nu e bine! Dacă tata i-a folosit tot numele, înseamnă că subiectul e, într-adevăr, foarte serios. Când e grăbit, îi spune Ana, iar când e fericit, o alintă strigând-o Bella. Problema este că acum a rostit:

Oare a greșit ea ceva?

— Draga mea, trebuie să te anunț că în viața noastră vor avea loc schimbări importante!

cea mai proastă zi
din viața mea

Anabella devine atentă de-a binelea. Nici la testul de dimineată, la matematică, nu a fost atât de atentă. Tata e prea serios, se vede după figura lui aproape încruntată. Și cu ce ton i-a vorbit! Acum recunoaște tonul. Așa vorbește de obicei la telefon, cu șeful lui, sau la ședințele pe Skype.

– Da, tată! răspunde cu nerăbdare, anticipând vestea neplăcută.

Tata își frământă mâinile. Sapă cu vârful piciorului o groapă imaginară în podea. Începe oarecum șovăitor, apoi continuă din ce în ce mai ferm:

– Păi... eu... M-am hotărât să ne refacem viața, să încercăm ceva nou. Prietena mea, Anca, va veni să locuiască o vreme aici, cu noi. Îl va aduce și pe fiul ei. Îl cunoști, e Robert, cel cu care am fost luna trecută la film.

ANCA + =

„Nu, nu se poate!” se gândește Anabella. „Nu poate fi adevărat! Cred că nu am înțeles eu bine... Nu vreau să-l împart pe tata cu absolut nimeni! Doar el mi-a rămas și e al meu, doar al meu!”

Anabella se sufocă de indignare. Nu e corect ce i se întâmplă! Tocmai ei, care nu și-a cunoscut nicio dată mama! Tata i-a povestit că era foarte bolnavă atunci când a născut-o, apoi s-a dus la cer. Probabil tata a iubit-o foarte mult pe mama, pentru că

plânge și acum de dorul ei, după atâția ani de când a rămas singur. Dar nu e singur de tot! O are pe Anabella! Locuiesc amândoi într-o casă cărămizie cu living și trei dormitoare. Au curte cu meri și vișini, ba chiar și un cireș aproape uscat, ale cărui crengi se apleacă sub greutatea vrăbiilor mereu puse pe ceartă. Au rămas doar câteva case în mijlocul cartierului de blocuri de lângă piața de sud a orașului, iar una dintre ele e a lor. Iar până acum câteva clipe credea că ei doi trăiesc aici foarte fericiți!

— Poate tu o să-ți refaci viața, nu eu! strigă supărată Anabella, realizând într-o clipă proporțiile dezastrelui.

Își amintește de Anca. Și de după-amiaza în care nesuferitul de Robert i-a mâncat toate floricelele, apoi i-a cerut sucul și, enervat că nu l-a primit, i-a învinețit picioarele cu lovituri de sandale pe sub scaun.

— Doi străini se mută acasă la noi?!? De ce? Nu au casa lor? plânge în hohote Anabella, aruncându-se pe pat. Viața mea e terminată! Nu vreau să mai aud nimic!

Tata se apropie de pat. Șovăitor, îi pune o mână pe umăr, apoi încearcă să o convingă, coborând tonul vocii:

— Draga mea, va fi bine! Ai crescut, mă aștept să înțelegi de-acum.

Anabella ascultă printre lacrimi. Hm, tata recunoaște în sfârșit că a crescut! Dar cu ce preț!... Tata

e un om tare deștept, doar că nu pricepe chestia asta cu adolescența. O crede încă un copil. Acum, la aproape

UNSPREZECE
ANI!!!

Fără să-și ridice fruntea din pătura pufoasă de pe pat, îi răspunde amărâtă:

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

Ascultând scârțâitul ușii care se închide încet, Anabella analizează deja noile informații. „Eram sigură că va fi o zi oribilă până la sfârșit! Ce veste proastă! Femeia aceea va locui aici? Îngrozitor! Oare ce înseamnă asta? O nouă mamă? Hai să fim serioși! Tata va mai avea un copil? Nu se poate așa ceva! Unde vor sta, în ce cameră? Stai! Un băiat o să-mi folosească baia? Întrece orice imaginație! Să mi se întâmple mie una ca asta? Nu, nu și nu!”

Sunt doar ei doi și așa ar fi trebuit să rămână. Adică nu, mai e și pisoiful, Grigore. Se numește

Grigore pentru că are culoarea gri, bineînțeles. Și niște ochi verzi fantastici, de vrăjitor, lucioși ca sticla și incredibil de iscoditori.

Soneria telefonului o sperie pe Anabella.

– Da! răspunde automat, cu vocea răgușită de plâns, apoi ascultă.

În momentul următor, regretă că nu a verificat cine a sunat-o.

**VAI! CE GREȘALĂ!
E-LE-MEN-TA-RĂ!**

La telefon e afurisita de Madi, colega ei, deșteapta clasei, fata care le știe pe toate. Care, bineînțeles, se poartă ca o nesuferită ori de câte ori are ocazia. Hotărât lucru, azi chiar e cea mai proastă zi din viața Anabellei! Asta îi mai lipsea, să înceapă Madi să o chestioneze, ca apoi să aibă motiv să bârfească!

– Ce faci? Plângi? întrebă cu speranță în glas Madi.

– Nu, nu plâng! De ce să plâng? răspunde grăbită Anabella, voit nepăsătoare, în timp ce se apucă cu mâinile de cap, mimând disperarea. Am răcit, găsește rapid o scuză inspirată. Am nasul înfundat și strănut.

– Vezi să nu uiți că mâine avem test la istorie! Știi că data trecută ai încurcat domnitorii între ei și a ieșit un dezastru... rostește batjocoritor Madi.

Testul de marți, la istorie, a fost așa și așa. A primit un subiect pe care îl știa și două pe care nu le știa prea bine. La geografie, Anabella are de făcut acum cea mai plictisitoare temă din univers:

*„Consideră că te numești Nicolas și locuiești
în satul Cobadin.”*

Ba nu, a citit greșit! Băiatul se numește George și trebuie să-i scrie o scrisoare lui Nicolas din Cobadin.

AH! CE PLECTISITOR!

Deci, o scrisoare către Nicolas în care să menționeze ce ape limitează Podișul Dobrogei. La est, vest și nord. Ce temă aiurea! Cine ar scrie așa ceva într-o scrisoare? Chiar, cine mai scrie azi scrisori? De parcă n-ar exista Messenger... Tema se amână pentru mai târziu.

Anabella se ridică de la birou, se întinde ca o pisică și se aruncă cu fața în sus pe pat. Au trecut câteva zile de când a avut loc schimbarea. Marți, parcă marțea e zi cu ghinion, nu? Marți s-a mutat la ei **TANTI** sau doamna **ANCA**. Oare cum să-i spună? *Mamă în niciun caz!* Asta n-o să se întâmple niciodată! A venit împreună cu enervantul ăla mic de **ROBERT**, că doar nu era să vină cu mâna

goală... Temerile Anabellei s-au adevărat. Robert a primit camera vecină cu a ei, fosta cameră pentru mușafiri.

Anca a insistat să i se spună pe nume. Mutarea a mers relativ bine, doar că Anabella l-a prins de ureche pe Robert, exact când încerca să intre în camera ei.

— *Ești mort dacă pui piciorul aici!* i-a șuierat printre dinți, în timp ce îl răsucea energic de tricou cu mâna dreaptă, făcându-l să-și schimbe direcția.

Anabella a pierdut toată după-amiaza desenând un cap de mort aproape perfect inspirat de pe internet, din filmele cu pirăți. A scris cu carioca neagră pe partea de sus a afișului, cu litere mari de tipar:

L-a fixat cu bandă adezivă pe partea exterioară a ușii. Tata l-a citit, clătînând din cap. Anca l-a observat, dar nu a spus nimic.

După puțin timp, Robert a deschis triumfător ușa noii camere, afișând la vedere un poster din filmul „Fast and furious”. Dedesubt, a lipit o bandă de hârtie cu textul:

**STOP! INTRAREA
INTERZISĂ!**

— Asta înseamnă război! a declarat Anabella, enervată de rapiditatea lui Robert.

Gata cu amintirile! Gata! Dar tot nu poate să-și scoată din minte felul în care Robert a năvălit în cameră, de parcă ar fi locuit de când lumea acolo! Ce tupeu! În acel moment, Anabella face un jurământ secret. Atât de secret încât nici nu-l rostește cu voce tare. Încruntată, hotărăște să nu mai aibă liniște până când Anca și afurisitul de Robert nu vor părăsi casa. În definitiv, așa a spus tata, că face o încercare, nu? E doar o schimbare care nu va dura prea mult. Când va constata cu ce pacoste de băiat s-a ales la ușă, tata îl va evacua rapid din casă. Cu maică-sa cu tot. Atunci, vor rămâne doar:

EI DOI: TATA & ANABELLA
asa cum au fost de la început!

Ah, a uitat! Are un aliat. Nici Grigore nu-l suferă pe piticania de Robert. L-a SCUIPAT! De două ori!

Doar Ursu, câinele ciobănesc din curte, dă din coadă imediat ce Robert îl bagă în seamă. Dar Ursu nu contează, nu stă în casă. Chiar! În ce hal a ajuns casa asta! Lucruri aruncate peste tot. Acum se mănâncă în living. Dacă ar fi mama să vadă... Mai bine că nu vede, s-ar supăra rău. Chiar dacă nu o cunoscuse, e sigură de asta.

Anabella se ridică și scoate cu grijă două fotografii ascunse sub învelitoarea aurie de plastic a portretului de pe birou. Se trânteste înapoi pe pat și le studiază. În prima fotografie, mama privește undeva în zare. E visătoare, genele lungi aruncă umbre pe obraz. Are sprâncene foarte bine conturate, acum ar fi fost la modă. Iar părul, inele castanii, se așază pe umerii îmbrăcați într-o bluză fină de culoarea lavandei. Tata i-a povestit că mama era mereu elegantă. Anabella e convinsă că, atunci când va deveni femeie, va fi eleganța întruchipată, la fel ca mama.

Oftând, Anabella a ridicat cea de-a doua fotografie. E preferata ei. Aici, mama o privește direct în ochi, de parcă ar sta de vorbă amândouă. Poza e puțin îndoită în colțul din dreapta, iar jos, în dreptul ultimului nasture cu care se încheie bluză, are câteva pete, abia sesizabile. Doar Anabella știe că acolo sunt urme de lacrimi. Au înmuiat puțin cartonul. Mama zâmbește. Fetei îi place să privească poza mult, mult de tot, până când i se pare că mama se mișcă. Îi tresare colțul gurii, uite, zâmbește!

Chiar dacă o ustură ochii și lacrimile sărate îi alunecă nestăpânite pe obraz, nu se oprește din privit. Tata i-a spus că în poza aceasta erau amândouă. Undeva acolo, în burtica mamei, era Anabella bebeluș. Cât de mult i-ar fi plăcut să o cunoască pe mama! Să o strângă în brațe. Să-i inspire mirosul.

E timpul să continue jocul obișnuit. Să închidă ochii. La partea asta, dacă se concentrează bine, poate simți cum mâna mamei o alintă, trecându-i prin păr. Senzația e atât de reală! În spatele pleoapelor închise se desenează, alb și negru, conturul capului din fotografie.

„Mama mea e cea mai frumoasă!”

șoptește Anabella, rostogolindu-se pe pat cu fața în sus. Se gândește la cuvintele Norei, singura prietenă cu care a discutat despre mama și singura care i-a văzut fotografiile. Nora a spus că mama va rămâne veșnic frumoasă, pentru că nu va îmbătrâni niciodată. Are dreptate. În ziua în care mama a plecat la îngeri, a devenit cea mai frumoasă femeie din lume.

Zgomote nedeslușite alungă liniștea. Anabella își șterge lacrimile cu dosul palmei. Ascunde fotografiile la piept și ridică capul. Din camera de alături se aude muzică în surdina. Plus scrâșnete de frâne, probabil de la mașini de curse. E clar, Robert se joacă pe calculator. A terminat lecțiile și are voie. Deranjată, fata se hotărăște să ignore piticania. Închide ochii și se chinuie să recompună în minte chipul mamei. Nu reușește.

Scoate de sub pernă o oglindă mică, rotundă, și își studiază fața. Hm! Aceiași ochi ca ai mamei, verzi cu ape catifelate, ochi de căprioară, cum spune tata. Sprâncene bine conturate, gene lungi, față luminoasă, păr creț castaniu roșcat. E clar, seamănă perfect cu mama. Liniștită, închide iar ochii. Când va fi mare, va fi frumoasă ca ea. Nu are cum să îi uite înfățișarea, pentru că vor zâmbi amândouă din aceeași oglindă. Gata! Ascunde oglinda. A visat destul! Acum e fericită, a stat puțin cu mama. N-ar mai fi la fel de fericită dacă ar intui proporțiile **DEZASTRULUI** care se apropie cu pași repezi!